

POSTANOWIENIE

15 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 15 lipca 2026 r. w Warszawie

zażalenia J.S.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 31 marca 2025 r., I WSC 60/25 (I ACa 618/23),

w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.

przeciwko J.S.

o zapłatę,

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Pozwany J.S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanego w sprawie z powództwa P. S.A. w W. Do skargi dołączono dwa odpisy skargi.

Zarządzeniem z 19 marca 2025 r. Sąd drugiej instancji wezwał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi przez „wskazanie numeru PESEL pozwanego, nadesłanie 1 odpisu skargi kasacyjnej i złożenie pełnomocnictwa upoważniającego do występowania przed Sądem Najwyższym” (k. 488 akt głównych). Wezwanie doręczono pełnomocniczce skarżącego 24 marca 2025 r.

W piśmie z tej samej daty reprezentowany profesjonalnie skarżący wskazał swój numer PESEL. Wraz z pismem nadesłał dokument pełnomocnictwa oraz odpis skargi. Do pisma z 24 marca 2025 r. nie dołączono jego odpisów.

Postanowieniem z 31 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanego. Wskazał, że braki określone w ww. wezwaniu nie zostały usunięte, gdyż pismo uzupełniające braki skargi kasacyjnej samo dotknięte było brakami, gdyż nie załączono do niego odpisów, a zatem – braki określone w wezwaniu nie zostały usunięte. Odwołał się przy tym do stanowiska wyrażonego w uchwale SN z 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP nr 3/2004 poz. 43.

Pozwany wniósł zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej, zarzucając naruszenie art. 398⁶ § 2, art. 398⁴ § 3, art. 128 § 1 oraz art. 130 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne.

Wezwanie skarżącego do usunięcia braków skargi kasacyjnej było zasadne tylko w odniesieniu do przedłożenia brakującego odpisu skargi kasacyjnej. Pozostałe dostrzeżone przez Sąd Apelacyjny i zidentyfikowane w zarządzeniu z 19

marca 2025 r. braki skargi w istocie nie istniały. Co się tyczy wykazania przez pełnomocniczkę skarżącego, że była ona umocowana do wniesienia skargi kasacyjnej, to należy wskazać, iż umocowaniem takim pełnomocniczka dysponowała już w świetle pierwotnie złożonego pełnomocnictwa. W zażaleniu trafnie zauważono bowiem, że w dokumencie zamieszczonym na k. 71 akt głównych mowa o objęciu umocowaniem działania „przed wszystkimi sądami” – a zatem także przed Sądem Najwyższym. Za brak formalny skargi nie mogło być również uznane niewskazanie numeru PESEL skarżącego. W tej kwestii Sąd Najwyższy jest obecnie związany uchwałą – zasadą prawną – SN z 14 maja 2025 r., III CZP 39/23, OSNC nr 3/2026, poz. 20, zgodnie z którą skarga kasacyjna nie musi spełniać wymagań przewidzianych w art. 126 § 2 k.p.c., a zatem – nie musi zawierać także numeru PESEL pozwanego (art. 126 § 2 pkt 2 k.p.c.).

Tym samym jedynym rzeczywistym brakiem skargi kasacyjnej wywiezionej w sprawie było niezłączenie do niej wymaganej liczby odpisów. Pozwany powinien był przesłać Sądowi drugiej instancji trzy takie odpisy – jeden dla powódki, stosownie do art. 128 § 1 k.p.c., oraz po jednym do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, co z kolei wynika z art. 398⁶ § 3 zd. 2 k.p.c.

W prawidłowo – co do kwestii brakującego odpisu – sformułowanym zarządzeniu z 19 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny wezwał skarżącego do nadesłania jednego odpisu skargi kasacyjnej. Wezwanie to zostało zrealizowane. Wraz z pismem z 24 marca 2025 r. skarżący nadesłał bowiem brakujący odpis.

Wniosku o usunięciu w ten sposób braku skargi kasacyjnej nie podważa również okoliczność, że odpis ten został przesłany wraz ze złożonym w jednym egzemplarzu pismem procesowym, w którym zawarta została informacja o numerze PESEL. Pismo to pełniło zarazem rolę pisma przewodniego dla przedłożonego odpisu skargi kasacyjnej oraz odpisu pełnomocnictwa. Wezwanie do podania ww. informacji oraz do wykazania umocowania pełnomocnika skarżącego nie miało bowiem podstaw, o czym mowa we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia. Z kolei dla usunięcia rzeczywiście istniejącego braku, czyli przedłożenia odpisu skargi kasacyjnej, przesłanie pisma przewodniego było pozbawione znaczenia, a to z tej przyczyny, że brak w postaci niedołączenia do

skargi kasacyjnej jednego z wymaganych odpisów zostaje usunięty już dzięki samemu przesłaniu sądowi owego brakującego odpisu – bez konieczności sporządzenia pisma przewodniego. Dodanie do brakującego odpisu takiego pisma może być wprawdzie użyteczne z przyczyn praktycznych, jednak brak usunięty jest przez przesłanie sądowi brakującego odpisu, a nie przez złożenie pisma przewodniego.

Na marginesie tych rozważań należy zauważyć, że błędne jest stanowisko skarżącego, że pisma uzupełniające braki skargi kasacyjnej w zasadzie nie podlegają doręczeniu innym uczestniczącym w sprawie osobom oraz że w związku z tym zbędne jest dołączanie do nich odpisów. Przeciwnie, pismo stanowiące uzupełnienie braku formalnego innego pisma stanowi w istocie uzupełnienie pierwotnego, wybrakowanego dokumentu – i wraz z nim podlega doręczeniu innym osobom, wobec czego na zasadzie określonej w art. 128 § 1 k.p.c. należy dołączyć do niego także odpisy.

Konieczność taka jest niekiedy wręcz oczywista, np. w tych przypadkach, w których usuwany przez stronę brak polega na niezawarciu w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁶ § 1 w zw. z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Nie ulega bowiem wątpliwości, że w takim wypadku strona przeciwna powinna otrzymać odpis skargi kasacyjnej (pierwotnej, dotkniętej brakiem) oraz pisma, które brak ten usuwa. Kwestia tego, że tzw. pisma usuwające braki podlegają doręczeniu innym uczestniczącym w sprawie osobom była już rozważana w uchwale SN z 17 lipca 2014 r., III CZP 47/14, OSNC nr 5/2015 poz. 59, przy czym Sąd Najwyższy wypowiedział się w tej uchwale, kiedy pisma te powinny być składane wraz z odpisami do sądu, a kiedy – stosownie do natury pisma z brakiem – doręczane bezpośrednio pełnomocnikowi strony przeciwnej, na zasadzie art. 132 § 1 zd. 1 k.p.c.

Powyższe uwagi nie dotyczą jednak tych przypadków, w których, jak w sytuacji brakującego odpisu skargi kasacyjnej, dochodzi do realnego usunięcia braku pierwotnie złożonego pisma. Braki pisma procesowego mają bowiem różną naturę. Usunięcie niektórych z nich wymaga złożenia pisma procesowego (które – z natury rzeczy – musi zawierać stosowną liczbę odpisów), a niektóre usuwane są

bez konieczności składania takiego pisma, np. w przypadku podpisania niepodpisanego pisma w budynku sądu lub uiszczenia brakującej opłaty sądowej. *In casu* po dostaniu brakującego odpisu skargi kasacyjnej Sąd Apelacyjny dysponował kompletem dokumentów umożliwiającym nadanie prawidłowego biegu złożonej przez pozwanego skardze kasacyjnej. Do usunięcia tego rodzaju braku nie było bowiem niezbędne przesłanie do Sądu kolejnego pisma procesowego (poza ewentualnym – nieistotnym w badanym przypadku – pismem przewodnim, które ma charakter czysto techniczny, tj. ułatwia sądowi identyfikację sprawy, do której przesłano brakujący odpis).

W świetle powyższego zażalenie podlegało uwzględnieniu jako zasadne. Jedyny realnie występujący w sprawie brak, tj. niewystarczająca liczba odpisów skargi, został bowiem usunięty w zakreślonym przez Sąd Apelacyjny terminie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.T.]

[a.ł.]